

300 números del Pou

Hi ha projectes que es poden materialitzar gràcies a l'obstinació d'una colla més o menys reduïda de gent, però una publicació periòdica com aquesta necessita la complicitat d'un nombre important de persones tant per poder-se engegar com per poder-se mantenir. Per això, en el naixement el 1987 d'*El Pou de la gallina*, més encara que la tenacitat dels seus impulsors, hi va pesar la il·lusió col·lectiva que va concitar i, en última instància, el nombre de subscriptors que van creure en aquell projecte. En un moment en què semblava que encara hi havia moltes coses per fer i la gent seguia vivint una certa sensació d'efervescència, treure una revista local al carrer o col·laborar com fos perquè sortís era vist com un acte d'una certa militància. De fet, la raó de ser d'aquesta revista era aprofundir en alguns temes que el diari no tocava o els tocava més de passada i, sobretot, "dir allò que els altres no deien" i això últim generava moltes adhesions. Crec que són dos objectius que s'han anat complint fins i tot a costa, com era d'esperar, de tenir algun disgust i d'haver de trampejar algun malentès. I aquí seguim.

En aquests 27 anys de vida de la revista el panorama comunicatiu local ha canviat substancialment. Aquella eufòria que ho amarava tot va anar declinant i aquell ambient radiofònic i televisiu que s'havia viscut durant alguns anys a Manresa ha anat quedant en no-res: el tancament tot just la setmana passada de TVM n'és l'últim i trist exemple. Mentrestant el **Pou** ha anat fent la viu-viu, no pas sense dificultats, però sense faltar ni un sol mes al quiosc, millorant en el possible el seu aspecte, donant pas a un nou mitjà d'una nova generació —El Pou digital— i mantenint el cicle de taules rodones mensuals engegat fa uns quants anys. Tot és ben afalagador... però cal ser conscients d'una cosa: si els seus impulsors tinguessin ara la mateixa idea que van tenir llavors, el **Pou** es quedaria en un projecte fallit. I no només per la mala conjuntura econòmica sinó per moltes altres coses. Per la manca d'aquell entusiasme general i d'aquell esperit de militància i per un desinterès ben evident per la premsa i per tot el que comporta d'implicació en la vida pública. Penso que si el **Pou** es continua mantenint viu no és tant per la demanda d'un mitjà escrit sinó pel que té d'emblema manresà. Segurament a aquestes alçades *El Pou de la gallina* ja és més que una revista.